

170

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 23 lipca 1974 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zasad spłaty niektórych kredytów bankowych zaciągniętych na finansowanie inwestycji branżowych.

Na podstawie § 9 ust. 2 uchwały nr 74 Rady Ministrów z dnia 10 marca 1972 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i remontów w jednostkach państwowych (Monitor Polski z 1972 r. Nr 23, poz. 132, Nr 57, poz. 305 i z 1974 r. Nr 22, poz. 129) oraz § 5 pkt 3 uchwały nr 178 Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1970 r. w sprawie oprocentowania środków trwałych przedsiębiorstw państwowych (Monitor Polski Nr 40, poz. 295) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 27 grudnia 1972 r. w sprawie zasad spłaty niektórych kredytów bankowych zaciągniętych na finansowanie inwestycji branżowych (Monitor Polski Nr 57, poz. 308) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 ust. 3 skreśla się wyrazy „po rozliczeniu inwestycji, w okresie nie dłuższym niż 5 lat”,

2) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. 1. W okresie rozliczania inwestycji zakończonej bank przy udziale kredytobiorcy opracowuje plan spłaty kredytu, określający wysokość rat i terminy ich płatności. Za podstawę opracowania planu spłaty kredytu przyjmuje się wielkość amortyzacji i zysku wynikającą z kalkulacji, o której mowa w § 2 ust. 1, zweryfikowanej w okresie rozliczania inwestycji. Weryfikacja powinna uwzględniać faktyczny termin oddania inwestycji do użytku, wielkość amortyzacji od rzeczywistej wartości środków trwałych oraz wartości

niematerialnych i prawnych, uzyskanych w wyniku inwestycji i innych wskaźników mających wpływ na wielkość zysku (przyrostu zysku), spowodowanego oddaniem do eksploatacji obiektów uzyskanych w wyniku inwestycji.

2. Jeżeli zweryfikowana zgodnie z przepisem ust. 1 wielkość środków (amortyzacji i zysku) okaże się nie wystarczająca na zapłacenie rat kredytu w maksymalnym okresie kredytowania, na pokrycie różnicy — w wypadkach określonych w § 2 ust. 2 i 3 oraz w § 7 ust. 3 — należy w planie spłaty kredytu przewidzieć dotację z funduszu inwestycyjnego zjednoczenia lub innych funduszy przeznaczonych na finansowanie inwestycji branżowych.”

3) w § 5 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Dotacje z funduszu inwestycyjnego zjednoczenia lub innych funduszy przeznaczonych na finansowanie inwestycji branżowych bank zalicza na spłatę kredytu w terminach płatności rat do wysokości, jaką z tych funduszy przewiduje plan spłaty kredytu. Przedsiębiorstwo może przeznaczyć środki własnego funduszu inwestycyjnego na spłatę bieżących rat kredytu, jak też na przedterminową spłatę kredytu.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Minister Finansów: S. Jędrychowski

171

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO I USŁUG

z dnia 10 lipca 1974 r.

w sprawie rodzajów i kategorii handlowych zakładów i punktów gastronomicznych.

Na podstawie art. 3 ust. 1 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301, z 1956 r. Nr 54, poz. 244 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115) oraz § 1 zarządzenia nr 40 Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 maja 1966 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrzne uprawnienia do wydawania przepisów w zakresie sprzedaży przez placówki handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego (Monitor Polski z 1966 r. Nr 24, poz. 123, z 1969 r. Nr 36, poz. 271 i z 1972 r. Nr 4, poz. 17) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie określa rodzaje i kategorie handlowe uspołecznionych i nie uspołecznionych zakładów i punktów gastronomicznych sieci otwartej, zwanych dalej placówkami gastronomicznymi, oraz zasady ich zaszeregowania do odpowiednich rodzajów i kategorii.

2. Zarządzenie nie dotyczy zakładów i punktów gastronomicznych prowadzonych:

- 1) przez przedsiębiorstwa zgrupowane w Wojskowej Centrali Handlowej,
- 2) na morskich statkach handlowych.

§ 2. 1. Placówki gastronomiczne dzielą się na:

- 1) zakłady gastronomiczne, do których zalicza się:
 - a) restauracje, jadalnie i bary restauracyjne,
 - b) samoobsługowe bary szybkiej obsługi (w tym mleczne), przekąskowe oraz uniwersalne,
 - c) kawiarnie, herbaciarnie, cukiernie, winiarnie, miodosytnie i piwiarnie oraz odpowiadające im bary samoobsługowe,
 - d) bary rozrywkowe i bary alkoholowe,
- 2) punkty gastronomiczne, do których zalicza się: bufety, smażalnie, pijalnie i lodziarnie.

2. Zaszeregowanie placówek gastronomicznych do odpowiedniego rodzaju jest uzależnione od:

- 1) rodzaju sprzedawanych wyrobów kulinarnych i ciastkarskich oraz towarów handlowych,